

บทที่ 1

เสียงประกาศเตือนให้ผู้โดยสารรัดเข็มขัดเพราะเครื่องบินใกล้ถึงจุดหมายปลายทางปลุกฟ้าใสตื่นจากภวังค์ หญิงสาวกะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่น้ำตาที่รินขึ้นมาเมื่อตระหนักว่าตนเองมาไกลจากบ้านแล้วจริงๆ

ฟ้าใสเริ่มไม่แน่ใจว่าตัดสินใจถูกหรือผิดที่เลือกใช้ระยะทางในการแก้ปัญหา หล่อนรู้แค่อยากหนีไปให้ไกลจากสภาพแวดล้อมเดิมๆ เพราะไม่ว่าจะไปที่ไหน ร้านอาหาร ร้านหนังสือ โรงหนัง ล้วนแต่เป็นสถานที่ที่หล่อนเคยไปกับเขา แค่เดินผ่านก็เจ็บปวดแล้ว ยังไม่นับเพื่อนฝูงและคำพูดซึ่งฟ้าใสไม่แน่ใจว่าเป็นคำปลอบโยนหรือซ้ำเติมกันแน่

ดีแล้วที่เลิกกันก่อน ชินแต่งแล้วไปหย่ากันทีหลังจะแยกว่านี่ ผู้ชายเป็นฝ่ายไม่เสียหายอะไร แกรมเขาไปได้ผู้หญิงดีกว่า เธอไม่ยิ่งแค่นใจหรือ นั่นเป็นความจริงซึ่งทิ่มแทงใจเป็นที่สุด เพราะตลอดเวลากว่าแปดปี ที่คบกัน หล่อนทำตามคำแนะนำของเขาแทบทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเรียน เรื่องงาน หรือการคบเพื่อน ฟ้าใสจึงเชื่อมั่นมาตลอดว่าเขาไม่มีทางเห็นผู้หญิงคนไหนดีกว่าหล่อนอย่างแน่นอน

แต่แล้วทุกสิ่งก็เปลี่ยนไปภายในเวลาไม่กี่เดือนหลังจากที่อนุวัฒน์

พบผู้หญิงคนนั้น...

ฟ้าใสหวังว่าระยะทางคงช่วยให้ลืมความทุกข์ที่ถาโถมเข้ามาในชีวิต แต่เมื่อมาถึงจริงๆ ความเศร้าก็ไม่ได้หนีหายไปไหน ยังคงติดตามเป็น หمامแหลมที่ลอยอยู่รอบๆ ตัว หากหล่นขยับตัวผิดเพียงนิดเดียวก็จะ ถูกทิ่มแทงเอาอย่างไม่ปราณีปราศรัย

ทันทีที่ฟ้าใสลากกระเป๋าพื้นประตูออกมาก็เห็นเพื่อนสนิทยืน ยิ้มกว้างรออยู่แล้ว อีกฝ่ายได้แต่เอื้อนเอ่ยในใจว่า...ตายแล้ว...ทำไมโทรม แบบนี้ล่ะ...แต่คำพูดที่หลุดจากปากก็คือ

"เก่งกว่าที่คิดเยอะเลยแฮะ นี่กว่าจะไม่กล้ามาคนเดียวซะแล้ว"

ฟ้าใสพยายามส่งยิ้มให้ลินลาที่กำลังตบไหล่หล่อนเบาๆ อย่างเข้าใจ ก่อนจะช่วยกันลากกระเป๋าออกไปขึ้นรถแท็กซี่

ทิวทัศน์สองข้างทางที่ไม่คุ้นเคยช่วยหันเหอารมณ์ของคนที่พัก มาถึงออกจากความเศร้าได้บ้าง อุณหภูมิที่เพิร์ทช่วงเดือนมีนาคมไม่ต่าง จากกรุงเทพฯ มากนัก หากฟ้าใสไม่เศร้าหมองขนาดนี้ คงสัมผัสได้ว่า อากาศที่บริสุทธิ์กว่าบ้านที่หล่อนจากมาอย่างเห็นได้ชัด

"อีกไกลไหมกว่าจะถึง"

ฟ้าใสพยายามสนใจเรื่องราวที่กำลังดำเนินอยู่รอบตัว เพื่อไม่ให้ คิดถึงอดีตที่หล่อนไม่อาจแก้ไขได้

"ก็ไม่นานหรอก ลักครึ่งชั่วโมง"

ลินลาลอยยิ้มออก อย่างน้อยที่สุดเพื่อนสนิทของหล่อนก็ไม่ ทอดอาลัยตายอยากเสียทีเดียว ซึ่งวิธีลุกขึ้นมาต่อสู้ของแต่ละคนก็คง ไม่เหมือนกัน

"แล้วครึ่งชั่วโมงนี้มันประมาณกี่กิโลล่ะ"

"ประเทศออสเตรเลียกว้างมาก ถ้าถามว่าไกลแค่ไหน คนที่นี่ส่วนใหญ่ มักบอกว่าขับรถไปชั่วโมงหรือสองชั่วโมงถึงจะมองเห็นภาพว่าไฉ่ที่จะไปนี้ มันไกลขนาดไหน แล้วนี่จะมาอยู่นานแค่ไหน"

ฟ้าใสหนึ่งไปชั่วครู่ เพราะหล่อนเองก็ยังไม่ได้คิดเรื่องนี้เหมือนกัน
 "ไม่รู้เหมือนกัน..." หล่อนหันมามองเพื่อนสนิท ถอนหายใจเล็กๆ
 "เอาเป็นว่าเงินหมดเมื่อไหร่ค่อยกลับแล้วกัน"

ลินลาเหลือบมองคนพูดชนิดหนึ่งก่อนบอก

"เฮ้อ...ตามใจจริงๆ ถ้าจะมาเที่ยวที่นี่ต้องอยู่นานหน่อยนะถูกแล้ว
 เพราะที่เที่ยวแต่ละแห่งอยู่ไกลมาก วันหนึ่งไปได้ไม่กี่ที่หรอก ดีเหมือนกัน
 จะได้มีคนทำกับข้าวอร่อยๆ ให้กินทุกวัน"

ฟ้าใสยิ้มเมื่อลินลาพูดถึงเรื่องที่หล่อนชอบมากที่สุด จนเคยฝันว่า
 วันหนึ่งจะมีร้านอาหารเล็กๆ ของตัวเอง ฟ้าใสที่ลินลารู้จักเมื่อเข้าเรียน
 มหาวิทยาลัยนั้น ถึงจะดูสงบเสถียรเรียบร้อยแต่ก็เป็นผู้หญิงที่มีความคิด
 เป็นของตัวเอง เพียงแต่หล่อนไม่แสดงความเห็นอย่างเปิดเผยเหมือนกับ
 ลินลา

จนกระทั่งฟ้าใสเป็นแฟนกับอนวัชณ์ ลินลาจึงเริ่มรู้สึกว่าเป็นสนิท
 ค่อยๆ ห่างออกไปเรื่อยๆ รวมทั้งนิสัยที่เปลี่ยนไปหลายอย่าง แรกๆ ลินลา
 ก็น้อยใจ เพราะฟ้าใสเป็นเพื่อนเพียงไม่กี่คนที่สามารถยอมรับในความเป็น
 คนตรงไปตรงมาของหล่อนได้ ลินลาจึงได้แต่เฝ้ามองความเปลี่ยนแปลง
 ของเพื่อนสนิทอยู่เงียบๆ

มีแฟนแล้วก็ทิ้งเพื่อนอย่างนี้แหละ

นั่นคือความคิดของลินลาในเวลานั้น แม้จะเสียใจอยู่สักๆ แต่หล่อน
 ก็ไม่ใช่คนที่รักคนอื่นมากกว่าตัวเอง เมื่อฟ้าใสปลิกตัวไปไหนมาไหนกับ
 แฟน ลินลา ก็หาเพื่อนใหม่ ทั้งคู่จึงห่างกันไปโดยปริยาย

ช่วงที่เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิตของฟ้าใส เป็นช่วงเวลาทีลินลา
 เพิ่งมาเรียนต่อที่เบิร์ท เพราะความที่ห่างกับฟ้าใสมานาน หล่อนจึงได้แต่
 รับรู้เรื่องราวในอดีตของเพื่อนสนิทเท่านั้น จนเมื่อมีโอกาสดับบ้านช่วง
 ปีใหม่ที่ผ่านมา ถึงได้เห็นว่าฟ้าใสย้ายขนาดไหน

เพียงช่วงเวลานั้นๆ ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็กลับคืนมาอีกครั้ง เพราะ

ลินลาไม่เบื่อหน่ายกับการฟังเรื่องราวซ้าๆ ซากๆ ที่ฟ้าใสเล่าแล้วเล่าอีก ก่อนที่จะกลับมาเพิร์ท ลินลากับฟ้าใสก็ได้พูดคุยกัน แล้วอู๋ๆ คนที่กำลังเศร้าก็ถามขึ้น

‘ฉันไปอยู่ด้วยสักพักได้ไหม’

‘ถ้ายังทำใจไม่ได้ อยู่ใกล้หรือไกลก็มีค่าเท่ากันนั่นแหละ’

‘อืม ถ้าไม่สะดวกก็ไม่เป็นไร’

ที่ลินลาเตือนเพราะหวังดี แต่ฟ้าใสกลับคิดไปคนละทางด้วยความน้อยใจจนเพื่อนซึ่งต้องรีบอธิบายคนซึ่งใจน้อย

‘ไม่ได้หมายความอย่างนั้น ถ้าอยากไปเที่ยว ไปพักสมอง แกลงไปอยู่กับฉันสักสามเดือนก็ไม่มีใครว่า ดีซะอีกฉันจะได้มีเพื่อน เพียงแต่ฉันไม่คิดว่าการหนีไปอยู่เมืองนอกจะช่วยให้หายหรอก ถ้าใจยังจมอยู่กับปัญหาอย่างนี้’

‘ฉันก็ไมรู้อะไรทั้งนั้นแล้วนะ ไปที่ไหนก็มีแต่ที่ที่เคยไปกับพี่นุ มันเจ็บนะ เดี่ยวคนโน้นพูดที คนนี้พูดที ฉันไม่อยากได้ยินอะไรแล้ว ไม่อยากรับรู้ด้วยว่าเขาจะไปแต่งงานกับใคร หน้าตาเป็นยังไง’

เสียงฟ้าใสเริ่มลั่น ลินลาถอนหายใจเพราะไม่อยากเห็นท่าทางแบบนี้ของเพื่อนรักอีกแล้ว หล่อนจึงค่อยๆ เปลี่ยนเสียงเป็นร่าเริงขึ้น

‘เออๆ ตามใจ อยากไปก็ไป ดีเหมือนกัน ไม่แน่นะ แกอาจได้เจอแฟนฝรั่งประเภทไม้ใกล้ฝั่ง จับพลัดจับผลูแต่งงานได้สามวัน ผัวแก่หัวใจวายตายไปเอง แกก็ได้สมบัติ กลายเป็นม่ายสาวพรวาสน่หายไป...หรือจะไปอยู่ด้วยกันเลยก็ได้ ฉันไม่คิดค่าเช่า แต่ต้องทำอาหารไทยอร่อยๆ ให้กินทุกวัน เพราะฉันเบื่อกินมาอินโดฯ จะแยะอยู่แล้ว ตกลงไหม’

ฟ้าใสอดยิ้มไม่ได้ เริ่มตระหนกว่าหลายปีที่ผ่านมา ผู้ชายคนหนึ่งทำให้หล่อนต้องเสียสละความสัมพันธ์ที่ดีกับใครหลายคน เพราะอนุวัฒน์ค่อยๆ กันเพื่อนของฟ้าใสออกไปทีละคน เพื่อให้หล่อนพึ่งพาเขาแต่เพียงผู้เดียว ฟ้าใสนึกถึงคำพูดที่บอกว่าเพื่อนแท้มักเห็นในยามยากขึ้นมา ลินลา

กลับเข้ามาในชีวิตหล่อนอีกครั้งในเวลาที่พักผ่อนไม่เหลือใคร

หญิงสาวรีบดึงตัวเองกลับมาจากภวังค์เมื่อรู้ว่ากำลังจะเริ่มคิดเรื่องเก่าๆ อีกแล้ว

"ตรวจก่อนบอกว่าคุณแต่มาฆ่าอินโดฯ ที่นี่ไม่มีมาฆ่าไทยชายหรือไง"

"มี แต่ไม่รู้ทำไมมาอยู่ที่นี่แล้วรู้สึกว่ามีมาฆ่าอินโดฯ อร่อยกว่า พอกลับเมืองไทย ฉันว่ามีมาฆ่าไทยอร่อยกว่า สงสัยเพราะสภาพอากาศที่แตกต่างกันล่ะมั้ง แกต้องพิสูจน์เอาเอง เดี่ยวพรุ่งนี้จะพาไปเดินซูเปอร์มาร์เก็ต"

ลินลาเองก็พยายามช่วยฟ้าใสอย่างเต็มที่ด้วยการชวนคุยเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปเรื่อย ซึ่งก็สำเร็จเพราะฟ้าใสเริ่มอยากรู้อยากเห็นมากขึ้น เมื่อพูดถึงเรื่องที่ตัวเองชอบ

"มีร้านขายของไทยเยอะไหม"

"มันก็ไม่เชิงขายเฉพาะให้คนไทยหรอกนะ ขายให้คนเอเชียทุกชาติมากกว่า มีหมดแหละ เครื่องปรุงอาหารไทย อาหารจีน อาหารญี่ปุ่น แต่ส่วนใหญ่เจ้าของร้านเป็นคนเวียดนาม"

"อ้าว ทำไมอย่างนั้นล่ะ"

"คนเวียดนามอพยพมาอยู่ที่นี่เยอะ มีย่านคนเวียดนามเหมือนย่านคนจีนอะไรแบบนั้น มีแก๊งด้วย"

"น่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ"

"ปกติมันก็ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่พอมีดเก๊กไม่ควรไปเดินตามถนนหนทางตามลำพังเท่านั้นแหละ"

"ไหนบอกว่าที่นี่ปลอดภัยงั้นล่ะ"

"โอ้ย...แกนี่ทำตัวเป็นพวกฝรั่งรู้มากแต่ฉลาดน้อยไปได้"

ฟ้าใสขำลำนวนของเพื่อนซึ่งเสียเหลือเกิน

"มันเป็นยังไงหรือ ใ้รู้มากฉลาดน้อยเนี่ย"

"อ้าว...ก็พวกฝรั่งที่ชอบคิดว่าตัวเองมีความรู้ คิดว่าเอาตัวรอดจากสถานการณ์คับขันต่างๆ ได้ ชอบเสียงถือเป็นความท้าทาย แต่ผลสุดท้าย

ก็ถูกตีหัวทิ้งไว้ตามซอย ไม่ว่าที่ห้องเที่ยวจะโปรโมทว่าปลอดภัยขนาดไหน แต่ถ้าออกไปเดินห่อหมกๆ คนเดียวตึกๆ ตึ้นๆ ตามสถานที่ที่ไม่รู้จัก มันก็มีสิทธิ์จะโดนวิ่งราวหรือถูกตีหัวเบะทั้งนั้นแหละ"

"แล้วแกไม่กลัวหรือ"

"กลัวสิ ก็อย่างที่บอก มีดๆ ค้อนๆ มันก็ไม่น่าออกมาเดินอยู่แล้ว แต่แกไม่ต้องห่วง ไม่ทันมีดหรือ สักทำโหม่งร้านขายของและซูเปอร์มาร์เก็ต ก็ปิดกันหมด ผู้คนต่างคนต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน ไม่มีอะไรให้เดิน ไม่มีอะไรให้ทำอยู่ดี"

"แล้วร้านอาหารล่ะ"

"ก็มีแต่ร้านอาหารที่เปิดตึกหน่อย ฝัปกี่มีนะ แต่ฉันไม่ค่อยชอบไปที่แบบนี้อยู่แล้ว"

"ไม่เบื่อแยหรือ"

"มันก็มีบางครั้ง ฉันไม่ได้ตั้งใจอยู่ที่นี่นานหรอก เรียนภาษาเสร็จก็ว่าจะย้ายไปเรียนที่ซิดนีย์ หรือไม่ก็เมลเบิร์น"

"ทำไมเรียนภาษานานนักละ จริงๆ ภาษาแกก็ดีอยู่แล้วนี่"

"อย่าไปพูดกับพ่อแม่ฉันอย่างนี้ละ ฉันตั้งใจเรียนบ้างไม่เรียนบ้างเองแหละ เพราะอยากเที่ยวไปด้วย เรื่องเรียนภาษาฉันไม่ค่อยสตรัคท์เท่าไร พอสอบเลื่อนไปเรียนชั้นสูงขึ้นเราก็ตัดไปเที่ยวก่อน แล้วค่อยกลับมาเรียนคอร์สต่อไป"

"ทำได้ด้วยหรือ"

ลินลาหัวเราะไปด้วยระหว่างอธิบายให้ฟ้าใสที่ยังทำหน้าที่แปลกใจไม่เลิก

"ได้สิ ทำไมจะไม่ได้ ปกติเรียนภาษาต้องไปเรียนอย่างน้อยหกเดือน ไซ้หม พวกนี้จะได้วีซ่านักเรียน แต่ก็มีพวกที่เรียนแค่เดือนสองเดือน เขาจะไม่ออกวีซ่านักเรียนให้ แต่จะออกแบบนักท่องเที่ยวให้แทน ซึ่งแบบนั้นมีโอกาสไม่ได้วีซ่าเยอะมาก เพราะตอนนี้ออสเตรเลียกลัวคน

แอบเข้าไปทำงานไปเป็นโรบินฮู้ด แต่ก็มีเหมือนกันที่เข้าไปท่องเที่ยวแล้วก็ไปทดลองเรียนด้วย

"ไปเรียนยังงี้ แค่เดือนหรือสองเดือน"

"ปกติถ้าเรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษระยะสั้น ตั้งแต่ต้นจนจบก็จะใช้เวลาประมาณหกเดือน แต่ก่อนจะเรียนเขาต้องทดสอบว่าภาษาอังกฤษอยู่ระดับไหน ส่วนใหญ่ถ้าอย่างเราๆ ก็มักจะจะได้เรียนอยู่ระดับกลางๆ ไม่ต้องใช้เวลาเรียนถึงหกเดือนหรอก"

ฟ้าใสนั่งฟังพลางพยักหน้าหงึกๆ อย่างตั้งใจ ขณะที่ลินลายังคงอธิบายไปเรื่อยๆ

"บางคนสอบได้ระดับกลางๆ ถ้าไปเรียนแล้วรู้สึกว่าง่ายไปก็ขอขึ้นไปเรียนระดับแอดวานซ์ก็ได้ แต่ต้องสอบให้ผ่านด้วยนะ ถ้าสอบไม่ผ่านก็ต้องเรียนจนกว่าจะสอบผ่าน บางคนขึ้นไปเรียนระดับแอดวานซ์ แต่รู้สึกว่าตัวเองยังไม่เก่ง จะกลับไปเรียนระดับต่ำกว่าใหม่ก็ได้ หรือบางคนถ้าครูเห็นว่าไม่ต้องเรียนคลาสนี้แล้ว เขาก็จะบอกให้ย้ายขึ้นไปเรียนระดับสูงกว่าเอง อยากลองเรียนสักอาทิตย์บ้างไหมล่ะ"

"ทดลองเรียน ทำได้ด้วยหรือ"

"ทำได้" ลินลาลากเสียงสูง "ฉันเคยเจอคนมาลองเรียนหนังสืออาทิตย์เดียว เป็นญี่ปุ่น พ่อแม่ให้มาเรียนหนังสืออาทิตย์ คงให้ลองดูว่าชอบไหม แล้วพอถึงช่วงซัมเมอร์หรือปีหน้าอาจส่งมาเรียนไหม จะลองไหมล่ะ"

ลินลาถามย้ำอีกครั้ง แต่ฟ้าใสกลับส่ายหน้า

"ไม่ล่ะ เอาเงินไปเที่ยวดีกว่า ฉันไม่ได้มีเงินถุงเงินถังอย่างแกนะ จะได้เรียนไปเที่ยวไปได้"

ลินลาหัวเราะดีใจที่ฟ้าใสพูดจาแบบนี้ได้บ้างแล้ว ซึ่งแสดงว่าความเศร้าในหัวใจของหล่อนเริ่มทุเลาลงบ้างแล้ว

"เขาเรียกว่าซื้อประสบการณ์ระยะหล่อน โดยเฉพาะเรียนภาษา ถ้าไม่ใช่ ไม่พูด ไม่อ่าน ไม่เขียน ให้เรียนมาหลายปีก็ยังไม่ได้อะไร"

เพราะฉะนั้นมันก็ต้องท่องเที่ยว หาเพื่อน หาคนคุย เท่ากับฝึกภาษาไปด้วย"

"เที่ยวที่เป็นอาทิตย์เนี่ยนะ"

ฟ้าใสสวนทันควัน น้ำเสียงมีแววประชดประชันเล็กน้อย แต่ลินลาไม่ใส่ใจ เพราะสิ่งที่หล่อนจะพูดต่อไปสามารถทำให้ฟ้าใสเข้าใจเอง

"ออสเตรเลียไม่ใช่แค่ประเทศธรรมดาอะ แต่มันคือทวีป สถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่งเอาแค่นั่งรถก็ใช้เวลาเป็นวันๆ แล้ว แค่นั่งอาทิตย์ไปได้ไม่กี่ที่หรอก"

ลินลามองจากครอบครัวที่มีฐานะ หล่อนจึงไม่ต้องกังวลเรื่องเงินทอง พี่ชายพี่สาวของหล่อนไปเรียนต่อต่างประเทศกันตั้งแต่เด็กด้วยเข้าไป ฟ้าใสจึงไม่แปลกใจที่ลินลาจะใช้ชีวิตแบบนี้

"นั่นเบอร์สวูด คาลิฟอร์เนียของที่นี่"

ลินลาชี้ให้ฟ้าใสดูตึกขนาดใหญ่ที่เห็นอยู่ลิบๆ และบรรยายไปด้วย

"จริงๆ ก็เป็นทั้งโรงแรม รีสอร์ท สนามกอล์ฟ และเป็นที่พักเจ็ดวันสฮอฟแมนค์ด้วย"

"แกเคยเข้าไปเล่นไหม"

ฟ้าใสถามไปเรื่อยเปื่อย แต่กลับโดนลินลาหันมาค้อนใส่กลางโวยวายเสียงดัง

"ฉันรวยแต่ไม่ได้โง่เง่า บ้านฉันนะห้ามเด็ดขาด อยากรู้ใช้เงินเท่าไรก็ใช้ไป แต่ห้ามเข้าบ่อน เพราะให้รวยขนาดไหนก็หมด ครูสอนภาษาอังกฤษฉันยังบอกเลยว่า การเข้าบ่อนเหมือนกับเอาเงินใส่ลงไปในชักโครกแล้วก็กดทิ้ง"

ฟ้าใสแอบยิ้ม ลินลาอาจดูเหมือนเป็นคนตามใจตัวเอง ทำอะไรไม่แคร์ใคร แต่หล่อนก็มีข้อจำกัดของตัวเองว่าควรหรือไม่ควรทำอะไร ฟ้าใสยังรู้สึกอิจฉาลินลาเรื่องที่หล่อนเป็นคนตัดใจจากเรื่องทุกซอกได้ง่ายดาย ลินลาเคยมีแฟนแต่ก็เลิกรากันไปโดยที่หล่อนไม่เศร้าโศกอะไร

มากมายนัก

‘ฉันเป็นพวกรักแต่ตัวเองยังไงล่ะ ไม่อยากให้ใครมาทำให้เสียใจ
เลยไม่เคยรักใครจริงๆ มั้ง แต่เห็นใครๆ ก็บอกว่าอกหักดีกว่ารักไม่เป็น
ไม่ใช่หรือ’

ฟ้าใสออกไปไม่รู้เหมือนกันว่าหากย้อนเวลากลับไปได้ หล่อนยังอยาก
‘รักใคร’ มากกว่า ‘รักไม่เป็น’ อย่างลินลาหรือเปล่า

บทที่ 2

อพาร์ทเมนต์ของลินลาไม่ใหญ่นัก แต่ก็จัดแบ่งไว้เป็นสัดส่วน เมื่อเปิดประตูเข้าไป พื้นที่ตรงข้ามกับประตูเป็นส่วนของครัว ทางซ้ายมือ เป็นพื้นที่อเนกประสงค์ต่อไปถึงระเบียงเล็กๆ ฟ้าใสเข้าใจว่ามันควรจะ เป็นพื้นที่สำหรับนั่งเล่น ดูทีวี และกินข้าวไปในตัว แต่สภาพที่หล่อนเห็น มีข้าวของมากมายกองอยู่ แม้จะพยายามจัดแล้วแต่ก็พอมองออกว่า ก่อนหน้านี้ละขนาดไหน

"รกหน่อยนะ"

เจ้าของห้องรีบออกตัวเมื่อเห็นสายตาของเพื่อนสำรวจไปจนทั่วห้อง "ไม่ห่วยละมั้ง"

ฟ้าใสอ่อนใจปนขำ ถึงอย่างไรลินลาก็เข้าช่วยคุณหนู แทบไม่เคยทำอะไรเรื่องมาก่อน เมื่อมาอยู่คนเดียว ช่วยเหลือตัวเองได้ขนาดนี้ก็นับว่า ดีแล้ว จะคาดหวังให้หล่อนจัดการทุกอย่างให้เป็นระเบียบเรียบร้อยคง เป็นไปไม่ได้ ฟ้าใสลากกระเป๋าเดินทางตามลินลาเข้าไปในห้องนอน

"เอาน่า ถึงยังไงห้องน้ำฉันก็ล้างเองนะ"

"อือ...ล้างห้องน้ำก็เก่งแล้ว"